

Hamlet o per què és important actuar?

Escrit per Enid Negrete, Doctora en Arts Escèniques
dilluns, 10 de febrer de 2014 00:16

Enid Negrete. Foto Guillermo Moliner

Poques obres del món teatral són tan paradigmàtiques com Hamlet. És un repte en tots els sentits d'una posada en escena: actoral, conceptual i a nivell de la seva recepció en el públic.

Com ho explicà l'estudiós shakesperià, Harold Bloom (1930) "No és només que Hamlet vingui després de Maquiavel i Montaigne; més aviat Hamlet ve després de Shakespeare, i ningú fins ara ha aconseguit ser post- Shakesperià".

Pensar en una companyia amateur que s'atreveix a un muntatge d'una obra tan complexa és una cosa fora del normal i implica un risc enorme. En aquest cas he de parlar d'una trobada feliç. Un grup teatral de Vilassar de Dalt, sota la direcció de **José Maria Paratge**, inicià aquesta experiència fent una versió pròpia del clàssic shakesperià. Aquest muntatge es presenta al Teatre del Casal de la ciutat amb molt poques representacions, com és comprensible.

Hamlet o per què és important actuar?

Escrit per Enid Negrete, Doctora en Arts Escèniques
dilluns, 10 de febrer de 2014 00:16

Si tenim en compte la idea que "... Hamlet és tot just la tragèdia de venjança que només fingeix ser. És el teatre del món ... ", hi podem trobar la base de la proposta escènica d'aquest muntatge. La història s'explica des del punt de vista dels actors i les actrius de la companyia que realitza la representació per confrontar a **Claudio** i **Gertrudis**. El principal assoliment d'aquesta concepció és donar-li una dimensió diferent de l'obra ja que estableix una relació diferent entre veritat, realitat, ficció i versemblança.

En un espai senzill, amb una producció clara i eficient, sense pretensions, aquesta companyia aconsegueix un bon treball escènic, i encara que trobem a Hamlet una mica precipitat tant en el text com en l'acció escènica o, en el cas **d'Ofelia**, es podria millorar molt la relació amb la versemblança emocional, s'ha de dir que el bon nivell actoral general sorprèn en un treball no professional. Destaco sobretot en aquest àmbit, la participació de

César Carmona

, fent el doble paper

d'Horaci

i un actor, a més d'altres crèdits tècnics que inclouen el vestuari i el disseny gràfic.

La importància de fer arribar un text com aquest a un teatre d'una ciutat petita i a una població que normalment no té accés a ell, realment només s'entén totalment quan sabem que durant segles aquesta obra ha estat considerada com una de les grans obres mestres de l'esperit occidental. Però fer que un grup d'artistes no professionals arribin a la comprensió d'aquest text i siguin capaços de representar així, significa buscar opcions per a una evolució intel·lectual i vital de les persones.

Fer teatre enriqueix a tots i totes: artistes, públic, personal de realització, etc. El fet teatral, professional o no, segueix sent un dels pocs fenòmens humans que defineixen la civilització.